

Suite de València: un nou poemari rescatat de l'oblit de Marisol González.

En arribar a casa, sobre l'aparador, el correu duia el nou llibre de Marisol. He obert el sobre i he sentit el gramatge; he fullejat ràpidament el colors, delicada tinta sobre groc, una lectura directa, per damunt...

No cal tenir pressa, m'he dit.. Cal paladejar-ho amb tranquil·litat.

Marisol no és una escriptora de premis; fa temps que no li interessien aquestes banalitats, llistes d'espera, corredors d'editorials, etc... Es dedica a la poesia i punt.

Ha passat per uns anys d'estricta silenci, això sí, sense parar de viure o escriure que és el mateix. Ella patia en preguntar-me pel viatge de la llum. Creia que s'havia enfugit dels seus batecs. Li deia que la llum era amb ella.

M'he preparat un te negre amb essència de bergamota i, assegut a taula, he gaudit de la seua companyia: un ritual màgic la pausada experiència de la lectura. El capvespre moria de llum.

Suite de València era una obra amagada en la seua lluna interior. De vegades quan venia a casa em llegia fragments amb mirar-me; m'enviava bocins, petites veus que se li escapaven pels cabells, pels ulls d'aiguamarina: els versos feien drecera.

El poemari ret homenatge a l'Estellés enamorat d'una vila, dels habitants, dels indrets.

Asseguda a la tauleta de treball des d'on podia veure el Micalet, Marisol m'obria finestres, de tant en tant, per enviar-me coloms de paraules; vols humils, magnífics, nets, bastits sota la pluja...

Suite de València: un nou poemari rescatat de l'oblit de Marisol González.

escenes a càmera lenta.

Jo me n'adonava com València li xuclava la vida. Generosa, no mai obrí els llavis. S'estimava els seus carrers, els tatuatges de parets derruïdes, els arbres, les ombres i el fred. S'estimava les cantonades, els balcons, les paraules esteses amb pinces d'amor, l'amor enganxat als bancs solitaris dels parcs, les cuixes del desig, les vànoves perdudes del tacte, la quietud de l'espera.

Una cançó a València que l'acullia humida de vents amb " la Malva-rosa a l'est de la ciutat cremada / la misèria dels senzills i la gomina dels morts". Una cançó per a "una llengua que no té veu, / el país que no vol ser país".

Un llibre de 27 postals amb dues parts; un calendari de violins que et sacsegen l'alenada.

València, el receptacle que ha amplificat els batecs d'una papallona silenciosa.

Un poemari devot, però sense rancúnies, ni retrets; un escenari de mots per cercar la plenitud que la vida dilueix.

Què podem dir més quan es parla amb tant d'amor? És l'hora de la llum.

València m'escau íntima com un poema
i com les baranes del riu que estima els baladres.
València és un bram de versos que no tenen horta
i una nafra calenta de records llargs.
Mai no hi ha hagut a València un sedàs
d'oronetes com el que embolcallava l'espera.
Absurdament el cel sempre ha regat les palmeres
mentre a trenc de dècada jo encenia un amor
que pentinava llunes en el centre de Russafa,
un amor que enderrocava finques a la plaça
del doctor Landete, un amor com una grua
municipal que s'enduia el mes de maig al coll,

Suite de València: un nou poemari rescatat de l'oblit de Marisol González.

un amor com una papallona de dilluns
perduda en els xàfecs del pit i en les voreres.
Pense que ha arribat l'hora del meu cant a València
per dir exilis i galtes de bresquilla blava.
Amb quina intensitat recorde ara el tacte
dels seus dits i l'arc de gespa de les seues celles,
el miracle d'aquelles dents universals i dolces,
les monyiques de coloms amb què m'enlairava gestos.

Suite de València, pàg.32, Babilònia edicions.